

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžo/82/2014
Identifikačné číslo spisu:	7014200233
Dátum vydania rozhodnutia:	31.05.2016
Meno a priezvisko:	JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:7014200233.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Jany Henčekovej, PhD., v právnej veci navrhovateľa: T. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. č. XX, XXX XX B., proti odporcovi: Mestská časť Košice - Sever, s doručovacou adresou Festivalové námestie č. 2, 040 01 Košice, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí správneho orgánu v konaní o dávkach v hmotnej núdzi, na odvolanie odporcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 02. mája 2014 č. k. 9Sp/11/2014 - 13 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 15. októbra 2014 č. k. 9Sp/11/2014 - 24, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 02. mája 2014 č. k. 9Sp/11/2014 - 13 v spojení s opravným uznesením zo dňa 15. októbra 2014 č. k. 9Sp/11/2014 - 24 p o t v r d z u j e .

Navrhovateľovi právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Konanie na správnom orgáne

1. Rozhodnutím č. sp.: 2013/02185/OSV z 23.01.2014 (ďalej na účely rozsudku len „napadnuté rozhodnutie“ - č. l. 2) odporca ako prvostupňový správny orgán príslušný podľa § 15 ods. 3 zákona č. 401/1990 Zb. o meste Košice v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „zák. č. 401/1990 Zb.“), § 24 písm. a) zákona č. 599/2003 Z. z. o pomoci v hmotnej núdzi a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „zák. č. 599/2003 Z. z.“) a § 62 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „Správny poriadok“) nepriznal navrhovateľovi poskytnutie jednorazovej dávky v hmotnej núdzi.

Podľa § 15 ods. 3 zák. č. 401/1990 Zb. v znení relevantnom pre prejednávajú vec starosta je štatutárnym orgánom mestskej časti. Starosta môže rozhodovaním o právach, právom chránených

záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v oblasti verejnej správy písomne poveriť príslušného zamestnanca mestskej časti. Poverený zamestnanec mestskej časti rozhoduje v mene mestskej časti a v rozsahu vymedzenom v písomnom poverení.

Podľa § 24 písm. a) zák. č. 599/2003 Z. z. v citovanom znení obec pri výkone svojej samosprávnej pôsobnosti rozhoduje o jednorazovej dávke v hmotnej núdzi.

2. Svoje zamietavé rozhodnutie následne v krátkosti odôvodnil tým, že

„Napriek skutočnosti, že žiadateľ splnil podmienky pre priznanie jednorazovej dávky v hmotnej núdzi, predložením potrebných dokladov, jeho žiadosti nie je možné vyhovieť a poskytnutie jednorazovej dávky v hmotnej núdzi nemožno priznať z dôvodu, že finančné prostriedky schválené na tento účel v Programovom rozpočte Mestskej časti Košice - Sever na rok 2013 boli v čase podania žiadosti vyčerpané.“

II.

Konanie na prvostupňovom súde

A)

3. Proti hore citovanému rozhodnutiu podal odporca na Krajský súd v Košiciach v zmysle § 27 zák. č. 369/1990 Zb. opravný prostriedok (označený ako „odvolanie“) zo 14.02.2014.

4. Procesné riešenie súdneho prieskumu navrhovateľ nešpecifikoval.

5. Svoju nesúhlasnú argumentáciu sformuloval odporca vo vyjadrení zo 06.03.2014.

B)

6. Krajský súd v Košiciach ako súd prvého stupňa v konaní podľa Tretej hlavy Piatej časti zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, oboznámení sa s administratívnym spisom odporcu dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľa je dôvodný.

7. Pri svojich záveroch s poukazom na vôľu zákonodarcu obsiahnutú v § 1, § 4 až 9 (najmä § 9 ods. 1) a § 15 ods. 1 zák. č. 599/2003 Z. z. krajský súd zdôraznil, že

„Skutočnosť, že finančné prostriedky schválené na tento účel v programovom rozpočte MČ Košice - Sever na rok 2013 boli v čase podania žiadosti vyčerpané, nie je argumentom pre zbavenie sa zodpovednosti za rozhodnutie o žiadostiach obyvateľom obce o jednorazovú dávku v hmotnej núdzi. Nemôže preto obstať takéto odôvodnenie napadnutého rozhodnutia a na tento záver nemá vplyv ani skutočnosť, že ide o dávku fakultatívnu, pretože ani v takom prípade nie je možná svojvôľa zo strany správneho orgánu. V napadnutom rozhodnutí odporca neodôvodnil, či u navrhovateľa ide o osobu v hmotnej núdzi, ale len stroho konštatoval, že žiadateľ splnil podmienky pre priznanie jednorazovej dávky v hmotnej núdzi.“

III.

Odvolanie odporcu/stanoviská

A)

8. Vo včas podanom odvolaní zo dňa 18. júna 2014 (č. l. 19) proti rozsudku prvostupňového súdu odporca napriek požiadavke zákonodarcu zakotvenej v ustanovení § 205 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. výslovne neuviedol žiadny zo zákonom uznaných dôvodov odvolania. Preto odvolací súd musel v zmysle § 41 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. vyhodnotiť podané odvolanie podľa jeho obsahu

(najmä s prihliadnutím na jednotlivé odvolacie námietky) nasledovne.

9. Predovšetkým odporca uviedol nasledujúce odvolacie argumenty, t. j. že :

- finančné prostriedky na poskytovanie jednorazovej dávky, ktorá má charakter fakultatívnej a nie obligatórnej dávky, má odporca obmedzené svojím rozpočtom,
- rozpočet obce je záväzným regulatívom finančného hospodárenia obce,
- v programovom rozpočte odporcu boli na tieto účely schválené finančné prostriedky vo výške 1.000 €, ako aj že
- postup odporcu pri priznávaní jednorazovej dávky v hmotnej núdzi bol v súlade s právnym poriadkom.

10. Záverom odporca požadoval, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu zmenil tak, že napadnuté rozhodnutie potvrdí.

B)

11. V spise sa vyjadrenie navrhovateľa k odvolaniu nenachádza.

C)

12. Na základe podnetu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky následne krajský súd vydal dňa 15. októbra 2014 uznesenie č. k. 25Sp/67/2013 - 40 (na účely rozsudku tiež „opravné uznesenie“), prostredníctvom ktorého opravil výrok svojho rozsudku tak, že správne znie: „Podľa § 250j ods. 2 písm. a/, c/ v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p. zrušuje rozhodnutie odporcu č. 2013/02185/OSV zo dňa 23.01.2014 a vec mu vracia na ďalšie konanie.“

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

13. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 v spojení s § 246c ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (v texte rozsudku tiež „O.s.p.“). vo veci v zmysle dôvodov uvedených v § 250ja ods. 2 O.s.p. nenariadil pojednávanie a po verejnej porade senátu jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch) dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu je vo výroku vecne správny a vydaný v súlade so zákonom, a preto ho po preskúmaní dôležitosti odvolacích dôvodov postupom uvedeným v § 219 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. potvrdil.

14. Na prvom mieste Najvyšší súd zdôrazňuje, že zákonodarca výkon správneho súdnictva (najmä čl. 46 a čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) založil iba na návrhovej slobode účastníka (navrhovateľa), t. j. zodpovednosti za obranu svojich práv (*vigilantibus leges sunt scriptae*), vybrať si podľa Občianskeho súdneho poriadku z prostriedkov ochrany ten najvhodnejší proti rozhodnutiu či postupu orgánu verejnej správy. Preto správny súd nie je oprávnený do tejto procesnej slobody, t. j. rozhodnutie účastníka konania z úradnej povinnosti meniť alebo ho presviedčať o nevhodnosti takto zvoleného prostriedku nápravy.

15. Rovnako Najvyšší súd zdôrazňuje, že predmetom odvolacieho súdneho konania je prieskum vecnej správnosti výroku rozsudku krajského súdu (§ 219 ods. 1 v spojení s § 205 a § 250l ods. 2 O.s.p.) o zrušení napadnutého rozhodnutia, preto Najvyšší súd ako súd odvolací primárne v medziach odvolania (viď § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 a § 250l ods. 2 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu i súdne konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania preskúmal zákonnosť napadnutého rozhodnutia, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými zrušujúcimi námietkami navrhovateľa (§ 250j ods. 2 v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p.) ako aj so stanoviskami zvyšných účastníkov, a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia.

Ďalej zdôrazňuje, že podľa ustálenej súdnej judikatúry (najmä nález Ústavného súdu Slovenskej republiky

č. k. II ÚS 127/07-21, alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sžo 84/2007, sp. zn. 6 Sžo 98/2008, sp. zn. 1 Sžo 33/2008, sp. zn. 2 Sžo 5/2009 či sp. zn. 8 Sžo 547/2009) nie je úlohou všeobecného súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených opravným prostriedkom rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Preto odvolaciemu súdu neprislúcha ani takto vymedzený rámec prieskumu rozšíriť aj na iné rozhodnutia, hoci s prv menovaným sú tesne zviazané nielen dôsledkami ale aj účastníkmi.

16. V takto vymedzenom rámci prieskumu a po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok správneho konania a okruhu účastníkov) sa Najvyšší súd stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil zo zistení uvedených žalovaným správnym orgánom, ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise. Na druhej strane podstatou súdneho odvolania proti rozsudku krajského súdu ako aj opravného prostriedku, ktorým sa navrhovateľ domáha preskúmania napadnutého rozhodnutia, je právna otázka, či nedostatok finančných prostriedkov v rozpočte mesta je dôvodom na nevyplatenie priznanej dávky. Práve tento právny rámec aj vymedzuje potrebné medze skutkového zistenia, ktoré podľa tvrdenia krajského súdu nebolo zistené v súlade s požiadavkami zakotvenými v Správnom poriadku.

17. Odporca svoje odvolanie oprel o viacero námietok. Za účelom riadneho prieskumu zákonnosti napadnutého rozhodnutia sa musí Najvyšší súd vysporiadať s prieskumom zákonnosti samotného rozhodnutia (meritórne námietky). Ak Najvyšší súd dôjde k záveru, že už prvé argumenty odporcu krajský súd nedostatočne pri kontrole zákonnosti vyhodnotil a ich intenzita naplní dôvody uvedené zákonodarcom v ustanovení § 250j ods. 1 O.s.p., potom preverovanie oprávnenosti ďalších námietok je v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva [najmä rozsudok Ruiz Torija v. Španielsko, resp. neskôr García Ruiz v. Španielsko (vo veci č. 30544/96 z 20.01.1999)] nehospodárne.

18. Z citovanej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva jasný právny názor, že správny súd nemusí dať detailné odpovede na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale iba na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového), ale aj odvolacieho (ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia), by malo postačovať na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

19. Zo slovenského právneho poriadku nepochybne vyplýva, že správne súdnictvo je neoddeliteľným súčasťou orgánov súdnej moci, ktoré v konkrétnych veciach zabezpečujú napĺňanie ústavného princípu právneho štátu. Výkon správneho súdnictva musí predovšetkým smerovať k ochrane práv jednotlivcov, o ktorých sa rozhodovalo v časovo predchádzajúcom správnom alebo inom špecializovanom administratívnom konaní.

V súvislosti s uvedeným Najvyšší súd neustále pri výkone svojej právomoci zdôrazňuje obsah čl. 1 ods. 1 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky.

20. Ďalej je nepochybné, že podstatou aplikácie uvedeného článku ústavy je zabezpečenie materiálneho a nie formálneho právneho štátu. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej na účely rozsudku len „Ústavný súd“) v mnohých nálezoch (napríklad nález sp. zn. I. ÚS 17/1999 z 22.09.1999 alebo sp. zn. I. ÚS 44/1999 z 13.10.1999) konštatoval, že:

„V právnom štáte, v ktorom sú ako neoddeliteľné súčasti okrem iných stelesnené princípy, ako sú právna istota a spravodlivosť (princípy materiálneho právneho štátu), čo možno spoľahlivo vyvodiť z čl. 1 ústavy, sa osobitný dôraz kladie na ochranu tých práv, ktoré sú predmetom jeho úpravy. Povinnosťou všetkých štátnych orgánov je zabezpečiť reálnu možnosť ich uplatnenia tými subjektmi, ktorým boli priznané“.

21. Z hľadiska princípu právnej istoty podlieha ochrane aj legitímne očakávanie, ktoré je užšou

kategóriou ako právna istota (m.m. nález Ústavného súdu sp. zn. Pl. ÚS 12/05 z 28.11.2007 alebo obdobne sp. zn. Pl. ÚS 16/06 z 30.04.2008).

Účelom legitímneho očakávania je garancia čitateľnosti správania sa orgánov verejnej moci a ochrana súkromných osôb pred nepredvídateľným mocenským zásahom do ich právnej situácie, na vyústenie ktorej do určitého výsledku sa spoliehali (viď najmä nález Ústavného súdu sp. zn. Pl. ÚS 16/06 z 24.06.2009, resp. sp. zn. Pl. ÚS 10/04 zo 06.02.2008).

22. V tejto súvislosti musí Najvyšší súd dodať, že jednotlivé ustanovenia tzv. jednoduchého práva musia aj správne súdy povinné interpretovať a aplikovať v prvom rade vždy z pohľadu účelu a zmyslu ochrany ústavou garantovaných základných práv a slobôd. Totiž aj v prípade hypoteticky možnej konkurencie viac metodologicky racionálne obhájiteľných interpretačných alternatív je nutné zvoliť ako výsledok výkladu tú, ktorá opodstatnene nadobúda prednosť pred ostatnými, t. j. uprednostniť interpretáciu takú, ktorá je ústavne konformnejšia.

Na základe uvedeného úlohou súdu v podmienkach materiálneho právneho štátu je nájsť také riešenie, ktoré je v súlade so všeobecnou ideou spravodlivosti, resp. v súlade s prirodzeno-právnymi princípmi, t. j. k povinnosti súdu nachádzať právo je nutné pristupovať nielen z pohľadu vyhľadávať priame a výslovné pokyny v zákonnom texte, ale aj cez povinnosť formulovať, čo je zmyslom a účelom právnych predpisov.

23. Potom pre Najvyšší súd z vyššie uvedených právnych názorov vyplýva, keďže podľa čl. 144 ods. 2 ústavy môžu súdy namietat' nesúlad všeobecne záväzného právneho predpisu s ústavou, sú tým viac zaviazané k ústavne súladnému výkladu každého zákona týkajúceho sa ich rozhodovacej činnosti.

24. Na podporu vyššie vysloveného názoru je možné poukázať aj na to, že Ústavný súd už vo veci sp. zn. Pl. ÚS 18/98 uviedol, že v prípade, ak dôjde k výkladu právnych predpisov inak ako ústavne konformným spôsobom, môže to mať dopad na niektoré zo základných práv a slobôd. Podľa právneho názoru ústavného súdu preto ústavne súladný výklad zákonov týkajúcich sa rozhodovacej činnosti súdov predstavuje neoddeliteľnú súčasť ich rozhodovacej činnosti a ako taký jedine zodpovedá základnému právu každého na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy (viď aj sp. zn. II. ÚS 50/01).

Tiež Ústavný súd už v rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 274/07 z 11. októbra 2007 uviedol, že

„orgány aplikujúce správne právo a spomedzi nich osobitne sudcovia pri rozhodovaní v správnom súdnictve, sú oprávnení nedostatky zákonnej právnej úpravy svojím výkladom odstraňovať. Takéto odstraňovanie však nemožno považovať za legislatívnu činnosť, ktorá by narušala ústavný princíp trojdelenia štátnej moci. Sudca pri interpretácii normy správneho práva nesmie tvoriť, ale môže odhaľovať a formulovať vzťahy medzi jednotlivými právnymi normami vychádzajúc z účelu a zmyslu právnej úpravy. Jedinou požiadavkou, ktorá je pritom na sudcu kladená, je ústavná konformita výkladu (čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky).“

25. Krajský súd vo výroku svojho rozsudku doplnil označenie zrušovacích dôvodov v tom duchu, že zrušuje napadnuté rozhodnutie z dôvodov uvedených v ustanovení § 250j ods. 2 písm. a) a c) O.s.p., t. j. že ide o kombináciu nesprávneho právneho posúdenia veci a nedostatočne zisteného skutkového stavu.

Podľa § 250j ods. 2 písm. a) a c) O.s.p. súd zruší napadnuté rozhodnutie správneho orgánu a podľa okolností aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a vráti vec žalovanému správne orgánu na ďalšie konanie, ak po preskúmaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu v medziach žaloby došiel k záveru, že

a) rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci,

c) zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci.

26. Na uvedenom právnom základe sa preto Najvyšší súd zamerail na prieskum, či napadnuté rozhodnutie trpí vadou nesprávneho právneho posúdenia vo veci, t. j. zrušovacím dôvodom vysloveným krajským súdom pri aplikácii ustanovenia § 250j ods. 2 písm. a) O.s.p.

27. Je nepochybné, že v napadnutom rozhodnutí odporca v záhlaví citoval § 15 zák. č. 599/2003 Z. z., ktoré je nutné chápať ako právny základ rozhodnutia (§ 47 ods. 2 Správneho poriadku). Uvedené

ustanovenie obsahuje v odseku 1 fakultatívne oprávnenie správneho orgánu poskytnúť označenému adresátovi jednorazovú dávku na úhradu tam bližšie špecifikovaných výdavkov.

Ďalej v odseku 2 sa stanovuje limit výšky jednorazovej dávky.

Podľa § 47 ods. 2 veta prvá Správneho poriadku v spojení s § 25 ods. 1 zák. č. 599/2003 Z. z. v citovanom znení výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania.

Podľa § 15 ods. 1 zák. č. 599/2003 Z. z. v citovanom znení jednorazovú dávku v hmotnej núdzi možno poskytnúť občanovi v hmotnej núdzi a fyzickým osobám, ktoré sa s občanom v hmotnej núdzi spoločne posudzujú, ktorým sa vypláca dávka a príspevky najmä na úhradu mimoriadnych výdavkov na nevyhnutné ošatenie, základné vybavenie domácnosti, zakúpenie školských potrieb pre nezaopatrované dieťa a na mimoriadne liečebné náklady.

Podľa § 15 ods. 2 zák. č. 599/2003 Z. z. v citovanom znení občanovi v hmotnej núdzi a fyzickým osobám, ktoré sa s občanom v hmotnej núdzi spoločne posudzujú, ktorým sa vypláca dávka a príspevky, možno poskytnúť jednorazovú dávku v hmotnej núdzi do výšky preukázaných skutočných nákladov, najviac však do výšky trojnásobku životného minima.

28. Odporca predovšetkým prostredníctvom odvolania namieta, že dotknutá jednorazová dávka v hmotnej núdzi sa svojim charakterom priradzuje medzi fakultatívne dávky a jej poskytovanie má odporca obmedzené svojim rozpočtom. V súvislosti s týmto odporca ďalej dôvodil, že v jeho programovom rozpočte boli schválené rozpočtové prostriedky na tieto účely vo výške 1.000 €.

29. Najvyšší súd k tomuto dopĺňa, že rozhodnutie o priznaní, resp. o nepriznaní jednorazovej dávky podlieha správnej úvahe. Avšak zákonodarca správnu úvahu (diskrécia) neponechal na voľnej úvahe správneho orgánu, ale ju, napríklad pri súdnom prieskume napadnutého rozhodnutia podriadil prostredníctvom ustanovenia § 245 ods. 2 O.s.p. striktnej požiadavke riadneho odôvodnenia, ktoré vychádza z platných právnych noriem.

Podľa § 245 ods. 2 veta prvá O.s.p. pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzi a hľadísk ustanovených zákonom.

30. Odporca svoju správnu úvahu o nepriznaní jednorazovej dávky odôvodnil tým, že hoci navrhovateľ splnil podmienky pre jej priznanie, tak jeho žiadosti nie je možné vyhovieť a poskytnutie jednorazovej dávky v hmotnej núdzi nemožno priznať z dôvodu, že finančné prostriedky boli v čase podania žiadosti vyčerpané.

Takýto výklad odporcu musí Najvyšší súd odmietnuť, lebo pre poskytovanie jednorazovej dávky zákon neustanovil žiadnu takúto podmienku, t. j. že dávka bude vyplatená iba v tom prípade, ak na jej vyplatenie sú aj finančné prostriedky.

31. Správne odporca argumentoval tým, že rozpočet obce je záväzným regulatívom finančného hospodárenia obce.

Avšak odporca opomenul tú skutočnosť, že v zmysle § 7 ods. 1 písm. a) v spojení s § 10 ods. 2 zákona č. 583/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách územnej samosprávy a o zmene a doplnení niektorých zákonov je odporca povinný zostaviť tak rozpočet, aby finančné krytie všetkých svojich záväzkov mu vyplývajúcich z plnenia povinností ustanovených osobitnými predpismi mal prednostne zabezpečené.

32. Preto Najvyšší súd v žiadnom prípade pre priznanie, resp. pre vyplatenie priznanej jednorazovej dávky (m. m. rozsudok sp. zn. 1 Sžso 74/2014 zo dňa 31. mája 2016) nemôže uznať ako relevantnú prekážku argument, že samosprávny celok, či už mesto alebo obec, ich vypláca zo svojich finančných prostriedkov, a preto poskytovanie jednorazovej dávky, ktorá má charakter fakultatívnej a nie obligatórnej dávky, má odporca obmedzené svojím mestským rozpočtom.

Podľa § 7 ods. 1 písm. a) zák. č. 583/2004 Z. z. v citovanom znení z rozpočtu obce sa uhrádzajú záväzky obce vyplývajúce z plnenia povinností ustanovených osobitnými predpismi.

Podľa § 10 ods. 2 zák. č. 583/2004 Z. z. v citovanom znení obec a vyšší územný celok sú pri zostavovaní rozpočtu povinní prednostne zabezpečiť krytie všetkých záväzkov, ktoré pre ne vyplývajú z

plnenia povinností ustanovených osobitnými predpismi.

33. Preto krajský súd napadnuté rozhodnutie potom správne zrušil na tom základe, že odporca nesprávne právne posúdil vec, ktorá bola vymedzená žiadosťou podanou navrhovateľom.

V.

34. Odvolací súd vzhľadom na námietky uplatnené odporcom uvádza, že napadnuté rozhodnutie odporcu nemá všetky formálne i obsahové náležitosti rozhodnutia v zmysle § 47 Správneho poriadku. Uvedené rozhodnutie správneho orgánu nie je logicky vyhodnotené a riadne právne posúdené. Na takto vymedzenom základe sa odvolací súd spolu so závermi vyslovenými krajským súdom stotožňuje s právnymi závermi vyslovenými krajským súdom o nutnosti napadnuté rozhodnutie zrušiť.

Počas konania nebolo účastníkmi naznačené ani odvolací súd nedospel k záveru, že by sa vyskytli prekážky pre konanie z dôvodov neústavnosti alebo potreby výkladu komunitárneho práva aplikovaných právnych predpisov a súvisiacich právnych aktov orgánov Európskej únie, pre ktoré je potrebné konanie prerušiť.

35. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení argumentov navrhovateľa a námietok odporcu ako aj s prihliadnutím na závery obsiahnuté v svojich vyššie citovaných rozhodnutiach (a to najmä sp.zn. 1 Sžso 74/2014 zo dňa 31. mája 2016), pri ktorých Najvyšší súd nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od nich odchýlil (napríklad zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska), s osvojením si argumentácie krajského súdu postupom konal tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

36. O práve na náhradu trov odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 ako aj § 250l ods. 2 O.s.p., podľa ktorého úspešnému navrhovateľovi právo na náhradu trov tohto konania nevzniklo, nakoľko si ho ani výslovne neuplatnil.

37. Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (úprava jednorazovej dávky v hmotnej núdzi a z toho vzniknutých vzťahov vychádza z verejnoprávnych vzťahov), v konaní nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).